

פְּרֻשַׁת עֵינֵי חַמַּד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולנת עין חמד - אגודת ציון

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פְּרֻשַׁת כִּי תִשָּׂא - כָּלֵם שׁוּיִם

"הַעֲשִׂיר לֹא יִרְבֶּה וְהַדֵּל לֹא יִמְעִיט" (שמות ל, טו)

לקניית קרבנות הציבור. קרבנות שהוקרבו בבית המקדש כדי לכפר על העם כולו.

ועל כן נערכה מגבית זו במתכונתה המיוחדת כדי לחדש מספר אמיתות בלבבות. אמיתות, המעלות חלודה בשגרת ימי השנה. זו הייתה ההזדמנות הנאותה לרענן בתודעה את אמת השוויון המוחלט של כל בני ישראל. ההתרמה האחידה של מחצית השקל מחקה- במעשה מוחשי- את כל ההבדלים המלאכותיים, המפרידים בין חלקי העם. החובה לתרום בשווה ובדיוק אותו הסכום כפתה אחדות, יצרה שותפות והעניקה לכל זהות אחת, הכל נוכחו לדעת, שאין חשיבות להבדלי עדות, למעמד כלכלי, חברתי ואינטלקטואלי שונה. כי לפני הבורא- כולם שווים.

כך מצטרפת מצווה זו לרצף של מצוות, שמטרתן להחניק באבן מחשבות הכל בדבר "שתי תרבויות", הטמונות כביכול במהות העם ומפלגת אותו. הדברים מודגשים היטב במצווה של מחצית השקל. בכסף, שנאסף במגבית זו, תלויה כפרת הכלל. וזו התשובה מדוע דווקא מחצית השקל? כלום תרומה של שקל שלם לא תשיג את המטרה? לא! תחושת החצי חשובה מאוד. החצי מורה, שאתה הפרט זקוק לרעך, כדי להגיע לשלימותך.

בברכת שבת שלום
הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

בפרשתנו נאמר: "זֶה יִתְּנוּ כָּל הָעֶבֶר עַל הַפְּקָדִים מִחֲצִית הַשֶּׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ (שמות ל, ג)". בשבת העם על אדמתו, בתקופת המלכות והמקדש, נהגו כל שנה ליתן מחצית השקל. בכל מקום בו התכנסו המוני העם, הודיעו הרשויות המוסמכות בתחילת חודש אדר על המגבית הקרבה, שתרומות מתקבלות עד ראש חודש ניסן.

בניגוד לכל מגבית אחרת, לא תרו בזה אחר התורמים הגדולים. למעשה, כלל לא דאגו להכנסות. לא הן היו הסעיף העיקרי. לו היה אדם שמחפש להתבלט בתרומותיו הנדיבות, חייב היה לחפש כתובת אחרת לרצון לבו. כאן, במגבית זו, נדרש ממנו בדיוק מחצית השקל מחצית ולא יותר.

המגבית הקיפה את כל העם כולו. לאיש לא הועילה ההתחמקות. לאחר תקופת התראה החלו להפעיל את מנגנוני הגבייה ב-כ"א באדר. שפקדו כל בית אב. גם הדלפון, שאין כל פרוטה בכיסו, לא שוחרר מחובה זו. הוא נשלח בניגוד לרצונו ללוות בדיוק סכום זה ולתרמו למגבית. ולא עוד היה עליו לתרום את כל הסכום בבת אחת. גובי מגבית מחצית השקל לא הסכימו לשיטת התשלומים לשיעורין. כי על כל העם הוטלה החובה שווה בשווה. במילה זו טמון סוד המגבית ומטרתה העליונה. מתרומות מחצית השקל בנו את התקציב השנתי

העלון מוקדש להצלחת

יחזק אריאל בן טובה
יניב בן גילה
שמאל אימן בן אסתר זרי
מאיר ישראל בן רחל ברכה-
ליאור יהושע סומך וב"ב
יהודה אריה בן רחל ברכה
עינת בת רחל ברכה
רחל ברכה בת פדילה דליה
גנם יצחק בן רחל ברכה
יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות ובשפע
נטלי בת יונית
כולל ברסלב אילת

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר
תרצה בתיה בת ימנה נינט
עמית בת טובה
חגית בת גילה
נתנאל בן ג'ניה

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי
אילנה בת רוחמה
סימון בת אסתר

רפואה שלמה

הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א
מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא
ימנה ניזירי בת סטה- בריאות ואריכות ימים
מרדכי ניזירי בן פרחה- בריאות ואריכות ימים
מאיה בת עדי
גילה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים
אסתר בת סוליקה
מזל בת חנה
יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים
יהודה בן סעידה
נעם יצחק בן רחל ברכה
נעמי בת רחל
אקבאל בת נושפארין שירה שילת בת אורלי
תמר פורטונה בת מיסה רפאל משה בן רחל
רחל בת זוהרה
איליה בן גוהר פנינה ומירה בת מונאבאר-
נחת מכל יוצאי חלציהם
מוריה בת רחל ברכה
יהודה אריה בן רחל ברכה
שלו בן מזל פחימה
יפה בת שרה- הצלחה ורפואה נעימה בת שרה
מישא אסתר בת זוהרה
יוסף חיים בן נוסכה
דוד בן נדה
כל עם ישראל

15/02/2014		טו אדר א תשע"ד	
פרשת כי תשא			
הפטרה: (ו) "וישלח אחאב"- מלאכים א, יח (א) "ויהי ימים"- מלאכים א, יח			
ר"ה	יציאה	כניסה	י"ם
18:39	18:07	16:47	
18:40	18:04	17:03	ה"א
18:39	18:05	16:54	היפה
18:39	18:07	17:06	ב"ש

העלון מוקדש לרפואת יצחק בן פנינה הי"ו ולע"נ ראובן עמנואל חיים בן סימה שירין

רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר ולידל אלחנן רפאל בן איריס

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאיליה ניזירי בן ימנה וגלית בת מסודי

שואל ומשיב בהלכה - אסור והתר

האם נכון הדבר שאין לאכול בצל קלוף או שום קלוף או ביצה קלופה שעבר עליהם הלילה?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה: !

אין לאכול מאכלים אלה בעודם קלופים, ואפילו הם סגורים בקופסא או מונחים במקרר, מפני שרוח רעה שורה עליהם בלילה. אולם האיסור הוא דווקא כשהם בפני עצמם, אבל אם הם מעורבים במאכל אחר, כגון: בסלט וכדומה, מותר להשאירם בלילה. לפיכך, מותר ליתן ביצה קלופה לתוך סיר של החמין, הגם שעובר עליו לילה ואוכלו רק למחרת היום. וכן אם נכבשו בחומץ או במי מלח, אינם מזיקים ומותרים באכילה. כמו כן, מותר להשתמש באבקת שום ובאבקת ביצים. מסיבה זו מקפידים במסעדות ובתי אוכל, אף שאינם בעלי כשרות מהדרין, שלא יקלפו את הבצלים מהערב, אלא אם כן עירבו בהם מעט שמן ומלח. אולם כאשר שכח והניח כמות מאוד גדולה, ויש לו הפסד מרובה, יש להקל ולאכול.

מתן צדקה

כאשר הגאון רבי שמשון רפאל הירש זצ"ל עזב מלכהן בעיר רבתי עם "פרנקפורט" ועבר לכהן בעיירה קטנה נשאל על-ידי הציבור: "מה ראה לכהן בעיירה קטנה זו ולעזוב את העיר הגדולה?" על כך השיב: "שם לי יש 'בעלי בתים', שלא אמצא במקום אחר!". כשהתבקש להסביר את דבריו, נתן דוגמה על אחד מ'בעלי הבתים' שלו, שציווה לחמם את המים, שירחצו אותו לאחר פטירתו מדפי הקבלות שנתן לצדקה- ואכן הספיקו הניירות לחמם דוד שלם!

מעלת נתינת הצדקה

כדי שנוכל להבין, מהי מעלת נתינת הצדקה, ועד כמה היא חשובה בעולמות העליונים ושכרה העצום, זאת ניתן ללמוד מהסיפור שלפנינו: נדיב אחד שהרבה לתמוך בישיבת וולוז'ין המעטירה ביקש מראש הישיבה ומייסדה, הגאון רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל, שלאחר אריכות ימיו ושנותיו יואיל ללמוד משניות לעילוי נשמתו! רבינו, כמובן, הסכים לבקשה זו בשמחה רבה. ימים חלפו ולאחר זמן מה התבקש הנדיב לבית-עולמו.

לשמע הבשורה הצטער ראש הישיבה אולם הוא קיים את הבטחתו ללמוד לעילוי הנפטר משניות (שכן אותיות משנה היא נשמה ומועילה מאוד לנפטר). לאחר דקות ארוכות הגיע למשנה אחת והתעמק בה, כדי להבין את פירושה לפי כל השיטות המופיעות בה. לצערו הרב, התקשה בפירושה לשיטה מסויימת ונלאה מלהבינה. דקות ארוכות השקיע אולם ללא הועיל- סוף דבר התנמנם ונרדם.

בחלומו רואה הוא את אותו נדיב פונה אליו והאיר עיניו בסוגיא בה התקשה, פילס בה נתיב והיו הדברים מאירים ושמחים כנתינתם בהר-סיני! פקח ראש הישיבה עיניו, ואמר בהתפעלות: "ידעתי מכבר, שבעולם העליון מלמדים את תומכי התורה - אך לא שיערתי, שבזמן כה קצר מגיעים לדרגה כה גבוהה!".

תמייכה בעליון

אנו מבקשים ומתחננים מקוראי העלון לבוא ולסייע לנו במימון העלון. אנו נמצאים בחובות גדולים מול בית-הדפוס וחייבים את עזרתכם. אנא סייעו לנו והיו שותפים במימוןנו בטרם יקרוס!

עלונו ב"ה מודפס בכ-5400 עותקים ומופץ למקומות רבים וממומן רק ע"י אנשים שהפצת התורה נמצאת בראש מעיינים ונדבה לבם לסייע. עריכת העלון והפצתו נעשית ע"י מתנדבים, כך שכל ההוצאות הכספיות הולכות ישירות להדפסת העלון בלבד!

העלון אינו מכיל פרסומות ואינו ממומן מאף גורם ציבורי כזה או אחר.

כל-תרומה שתקבל בברכה!!! ניתן לתת מכספי מעשרות. היו שותפים בהפצת התורה וחיזוק באמונה בבוא העולם.

זכות הפצת התורה בעלון תעמוד לכם אלף ובעז"ה תזכו בכל מלי דמיטב, בבריאות איתנה, ברפואה שלמה, הצלחה בכל מעשה ידיכם, נחת מהילדים, שידוכים, זרע בר-קיימא,

פרנסה בשפע וכל הישועות והברכות הכתובות בתורה

למעוניינים, נא לפנות לליאור 0504-115673. ניתן לשלוח צ'ק, נא לכתוב לפקודת ביה"כ עין חמד בצרוף קרוס

או להפקיד ישירות לחשבון 10-678-027989/58 (החשבון ע"ש ליאור עצמון- בנק הישיר הראשון בהפקדה בבנק לאומי)

לקבלת העלון חנם ב-email:
מידי שבוע, שלח את כתובתך אלי:
PnineEH@gmail.com

נתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חזרה
בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

הרב חיים משה ובר זצ"ל - נולד ב-ה' בכסלו ה'תרד"ע (1913) בירושלים. השם "משה" הוענק לו על שם זקנו, בעל ה"ישמח משה" מאוהעל. ואילו התוספת 'חיים' ניתנה מאוחר יותר, כאשר חלה בצעירותו בדלקת ריאות קשה. התייתם מאביו, כשהיה כבן שנתיים (אביו נפטר ממחלת הטיפוס, לאחר שסעד חולים שלקו במחלה זו ודאג לכל מחסורם). ילדותו עבדה עליו מתוך עוני ודחוקות.

החל ללמוד בגיל צעיר בישיבת תורת אמת של חב"ד, בשכונת מאה שערים בירושלים. בשנת ה'תרפ"ט (1929), נפגש רבינו לראשונה עם האדמו"ר מחב"ד רבי יוסף יצחק שניאורסון בעת ביקורו בארץ. הלה ציווה למנותו ל"משפיע" בישיבה. עם הסתלקות ר' יוסף יצחק שניאורסון, מונה ל"משפיע" ראשי לחסידיו בירושלים ע"י האדמו"ר ר' מנחם מנדל שניאורסון שהרבה להתבטא בשבחו.

עסק רבות במצוות גמילות חסדים. ביתו בן שני החדרים שזכה לכינוי "מלון ובר", נודע כפתוח לרווחה לחסרי בית ומרי נפש בעוד רעייתו הכינה מאכלים עבור האורחים הרבים. היה מכתת רגליו למרחקים על מנת לסייע לאנשים במצוקה. הקים בתחילת שנות השישים עם ר' יהודה דייטש את "המרכז לשיעורי תורה לנוער ולמבוגרים".

בשנת ה'תשכ"ח (1967), לאחר שהכותל המערבי הוחזר לידיים יהודיות, הקים בהוראת הרבי מליובאוויטש, את הדוכן להנחת תפילין הפועל מאז ועד היום ברחבת הכותל המערבי. מראשי ישיבות "חת"ם סופר" ו"אוהל משה". השיב רבים מעוון. רבים פנו אליו ונושעו. ענוותן מופלא. גאון בצדקות ובמידותיו המופלאות. גאון בתורה. הרב היה חשוק ילדים. נפטר ב-י"ח באדר א' ה'תש"ס (2000). חי כ-87 שנים. נטמן לצד אמו, בסמוך ל"חלקת הרבנים" בהר המנוחות.

אביו: ר' פנחס לייבוש (תלמידו של ר' חיים מבריסק). **אמו:** מרת חווה. **אשתו:** מרת מרים **מתלמידיו:** האדמו"ר מ'תולדות אהרן', הרה"ג דוד קאהן (תלמידו בלימודי תורת החסידות), ר' עידו ארליך-ובר הי"ו (עורך העלון השבועי "שמעו ותחי נפשכם") **מספריו:** **יירים משה-** על חמישה חומשי תורה ומסכתות הש"ס **יילקוט אמונה וביטחון-** פרקים ביסודות האמונה היהודית **שמעו ותחי נפשכם-** לקט הוראות למעשה לפי סדר פרשיות השבוע.

ס יפר ר' זאב חממי מהעיר "בית שמש" על אהבת הבריות של הצדיק, ועד כמה נתן את ההרגשה לכל אחד כבן בפני אביו ועד כמה השתדל לעזור ככל יכולתו: "התרוצצתי במשך שנים בין משרדים שונים כדי לקבל זיכיון לדירה רחבה יותר עבור משפחתי. כל מאמצי העלו חרס. כמעט שכבר אמרתי נואש. יום אחד נכנסתי לגה"צ רבי משה ובר זיע"א, כשדמעות בעיני. סיפרתי לו על צרתי ושתנאי חיי משפחתי הם בלתי נסבלים. תיארתי בפניו את כל היסורים, שעברתי בשנים האחרונות כדי לזכות בזכיון לדירה רחבה יותר. הרב ובר הקשיב בקשב רב וכשסיימתי לדבר, הוא החזיק בשני ידיו את ידי ואמר לי: "אלך אתך לכל מקום שתגיד לי בכדי לעזור לך להשיג דירה רחבה יותר. אל תדאג. בעזרת השם, ישועתך קרובה לבוא!"

הדברים האלה האלה שניכר שיצאו מעומק לבו, עודדו אותי ונסכו בי תקווה מחודשת. אך מיד הבהרתי לו, שאיני רוצה להטריחו לגשת לאותם המשרדים, אלא רק שיתקשר עבורי בכדי לנסות לפעול שיאשרו את בקשתי. "אומר ועושה" הגיב הרב, תוך כדי שהוא מרים את שפופרת הטלפון. אמרתי לו, שלא התכוונתי שמיד הוא יתקשר מחר אכנס שוב אל הרב ואביא עמי את מספרי הטלפון. "אסור לדחות את המועד", אמר לי הרב, "תברר מיד עכשיו את מספרי הטלפון, כדי שאתקשר כעת". לאחר דקות מספר, התקשר הרב לאחד מהמשרדים. וראה זה פלא. לאחר דקות ספורות שהרב שוחח בטלפון עם המנהל של אותו המשרד, הלה הבטיח חגיגית, שהוא יפעל במהירות האפשרית להשיג את הזכיון.

חלפו מספר ימים, ובוקר אחד התיצבתי בביתו של הרב, כשכולי קורן מאושר. לאחר שנפתחה הדלת, נכנסתי לביתו, תוך כדי שאני מנפנף לעברו באישור הרשמי שקיבלתי עבור דירה גדולה יותר. "אין מילים בפי להודות לרב על הישועה שה' גלגל דרכו" אמרתי לו בהתרגשות. הרב חייך לעברי חיוך רחב ואמר: "אל תשכח להזמין אותי לברית", לרגע היה נדמה לי, שהרב התבלבל, ובמקום לומר לי שאזמין אותו לבית-החדש, הוא אומר לי בטעות להזמין אותו לברית. כשהוא הבחין במבוכה שאחזה בי, הוא חזר שוב ואמר: "אל תשכח להזמין אותי לברית שתעשה בעזהשי"ת בקרוב". **כתשעה חודשים לאחר מכן נולד בני התינוק.**

הגה"ח רבי שמעון אליטוב, ראש מוסדות 'עוז מאירי וחבר מועצת הרבנות הראשית לישראל', עמד זמן רב והזכיר ימים מקדם, כיצד היה מתבונן בעבודת קדשו של זקן המשפיעים בבית הכנסת חב"ד. "מאור פניו, מסירותו לזולת ועבודת החסידות שלו, היו דוגמא ואות ומופת עבור כל מי שביקש לעלות ולהתעלות. הוא חש את צרתו של הזולת ושמח בשמחתו, משל הייתה זו צרתו או שמחתו שלו עצמו.

רבי משה היה מהחסידים הראשונים, אשר תמיד צהלתו בפניו, הגדיר הגר"ש אליטוב. "אך כאשר הגיע אליו יהודי ותינה את ייסוריו, הוא היה מסוגל לבכות יחד עמו. עד כדי כך הגיעה נשיאתו בעול עם הזולת. הוא היה מזכה את הרבים בשיעור שאין לו אח ורע. רואים כאן, שגם לאחר הסתלקותו, הוא חי בליבותיהם של המוני תלמידיו".

שאר בשרו, המשפיע הגה"ח רבי פנחס לייבוש הרצל, עמד וסיפר ארוכות על הצדיק, שנשא את משא העם על שכמו. הוא תיאר את ימיו האחרונים של המשפיע, כאשר תכפו ייסוריו וקשה היה עליו הדיבור מרוב כאבים. והנה, פתאום נכנס אדם מר-נפש ומבקש עצה וברכה. הרב לבש ארשת אחרת, ונשתנתה צורתו לבלי הכר. הוא השיב לשואל במאור פנים, הדרוך, יעץ וברך. **משאך יצא האיש, שוב החל הרב לגנוח מכאבים.** שאלתי אותו: "איך היית מסוגל?!", והוא השיב בטבעיות: "כשיהודי מבקש ישועה, צריך להניח הצידה את כל הצרכים האישיים".

עד כמה רבותינו הרחיקו לכת במעשיהם, ובלבד שלא ייגרם לזולת צער- זאת לא נוכל להבין. היחס שלהם ל"בין אדם לחבירו" הוא מופלא ביותר. ישנו מעשה מדהים, שהתרחש לפני מספר שנים עם הגאון ר' משה פיינשטיין זצ"ל (שנקרא על שם משה רבינו בשל העובדה שנולד ב-ז' באדר ובמעשיו אכן לימד אותנו לנהוג כמשה רבינו ושימש כראש מתיבתא תפארת ירושלים בניו יורק ויושב ראש מועצת גדולי התורה בארצות הברית). ומעשה שהיה- כך היה:

מדי יום לאחר תפילת מנחה, היה הגאון ר' משה פיינשטיין זצ"ל עושה את דרכו לעבר רכבו של שמשו, שהיה לוקח אותו לברית מילה, אליה היה מוזמן הרב לשמש כסנדק לרך הנולד. **שכן רבים הם האנשים החפצים לזכות שגדול הדור ישמש כסנדק של בנם.** (כפי המובא בספרים הקדושים, עד כמה גדולה השפעת הסנדק על התינוק הנולד כך שאישיותו של התינוק והצלחתו בחיים והרבה מיראת השמים שלו תלויה במעלת האדם שהיה הסנדק שלו בברית המילה).

בכל יום בשעה 13:30 בדיוק, היה נהגו של הרב פיינשטיין מגיע לפתח ביתו של הרב, יוצא מן הרכב ופותח לו את דלת הרכב. ולאחר שהרב נכנס פנימה- היה הוא חוגר את הרב, סוגר את הדלת ומתחיל בנסיעה לעבר אותו המקום שנקבע לעריכת ברית-המילה. כשהגיעו ליעד, היה הרב נכנס פנימה, ובסיומה, היה הנהג מחזיר את ר' משה לביתו. כך היה מדי יום ביומו.

יום אחד, הוזמן הצדיק לברית מילה שהתרחשה במרחק לא רב מביתו. ר' משה כדרכו נכנס לרכב והגיע אל המקום המיועד. לאחר שהסתיימה הברית, עשה הרב את דרכו בחזרה אל הרכב. נהגו המסור, יצא מן הרכב ורץ כהרגלו ופתח לרב את הרכב. מפאת גילו המופלג של הרב (הצדיק האריך ימים למעלה מגיל 95 שנים), נכנס הוא לאט ובזהירות לרכב, כאשר שמשו מסייע לו בכל פרט ופרט.

הנהג חגר לרב את החגורה, אך במקום לסגור את הדלת כראוי, מיהר מיועדנו ולא שם לב, כי ידו של הרב עדיין אוחזת בצידו הרכב והוא עדיין לא הכניסה פנימה! **מיועדנו בחוסר לב סגר את הדלת בטריקה על ידו של הרב. דלת הרכב נסגרה, כשצירי הברזל נסגרו ולחצו בעוצמה רבה על ידו הימנית של הרב!**

מיד הרגיש הרב כאבים עזים ואיומים, אשר תקפו את כל מערכת העצבים בגופו, כל אחד יכול לתאר ולנחש, מה היה עושה באותה השעה- שואג וזועק לנהג בצעקות איומות, כדי שישחררוהו במהירות מאותו מצב ביש, שאליו נקלע והוא יוכל לשחרר את אצבעותיו!

אך לא כן רבינו. הצדיק הרהר בכובד ראש במצב בו הוא נתון. רבינו היה מסוגל לחשוב בצורה מדהימה על כל מה שאירע והגיע לידי מסקנה: **"אסור שהנהג ידע מכך, שהרי אם ידע- ייגרם לו צער איום ובהלה גדולה, מכך שהוא למעשה גרם לחבלה בגדול הדור."**

ולכן חשב רבינו כפיתרון אלטרנטיבי, כי ניתן לפתוח את הדלת במהירות ולשחרר את ידו, שכן היא החלה להכחיל באותה שעה. אך שוב חשב הוא לעצמו: **"אם אפתח את הדלת, הרי שהנהג ישאל אותי מה קרה, ואז בוודאי ייודע לו העניין ושוב הדבר יגרום לו צער. לכן האפשרות היחידה העומדת בדרכי היא, כי עליי להתאפק בכל כוחי ואשאר במצב זה, עד שהנהג יביאני לביתי, ואז כשיפתח את הדלת אוכל להוציא את האצבעות."**

הנהג כדרכו החל בנסיעה, כשאינו משער כלל וכלל אלו ייסורי תופת ותוקפים את ידו של הצדיק אותו הוא מוביל. בעודו מייחל להגיע כבר לביתו הרגיש רבינו שהוא מאבד את התחושה באצבעותיו, שהחלו לקבל צבע כחול שחור, אך עשה הכל, רק שלא יידע הנהג ממעשהו ויצטער.

סוף סוף, לאחר דקות ארוכות, הגיעה הרכב לבית הרב. מיד פתח הנהג את דלתו של הרב, או אז הרגיש רבינו הקלה עצומה ומיד הסתיר את ידו, על מנת שלא ישים לב הנהג לאצבעותיו שצבעם היה באותה שעה שחורות. הרב התאפק בכל כוחו לבל יעידו פניו למתחולל בקרבו (שוב עלינו לזכור שהצדיק היה אז בערוב ימיו- למעלה מגיל 90 שנים!). הוא הודה לנהג בחיך רחב והזדרז לביתו.

כאשר עלה הרב לביתו וסגר את הדלת, החל לשאוג מתוך כאבים וסבל איום ולא היה מנוס מלהבהילו במהירות עצומה לבית-הרפואה כדי שיוכל לקבל טיפול מיידי. כדי להבין מעט מהיא עוצמת הכאב שהרב היה נתון בה ואלו כוחות נפש אדירים היו לרב זאת ניתן ללמוד מהעובדה כי הרופאים שם קבעו שאם היה משאיר את היד סגורה ברכב עוד זמן קצר, הוא היה מאבד אותה לתמיד!

בסיכומו של עניין ידו של הרב נחבשה, והוא נאסר להשתמש בה למשך חצי שנה שלימה! וכל זאת עשה רבינו, רק כדי שלא ייגרם חלילה צער לנהג בגין מעשהו!

<p>הרב שבתי בן אסתיא אטון זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל גאולה בת טובה ע"ה עמירם בן דבורה ז"ל הרב עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל דב בן מזל ז"ל סוליקה בת עישה ע"ה שמעון בן חנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל</p>	<p>הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל אביבה בת איירין ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי זידי בן קלרה ז"ל יוסף בן סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה אברהם בן מלכה ז"ל</p>	<p>לע"נ</p> <p>תמצבה</p>	<p>הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעימה בת גורג'יה ע"ה דוד בר חסיבה ז"ל מסעוד בן יקוט ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל ר' דב בן בנימין אלטר</p>	<p>הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל אסתר בת בלה ע"ה נעמי בת נתון ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה יונה בן סעדה ז"ל ברכה בת מרדכי ע"ה</p>
---	---	--	---	--